

τῶν ἄλλοτριῶν ὀφθαλμῶν, πολλάκις δὲ καὶ ἀπὸ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ, ἢ ὑπερφάνεια.

359.

Τὸν ἔρωτα ἔπρεπε νὰ ἀποπνίγωσιν αἱ πρὸς αὐτὸν ἀπιστίαι, δὲν ἔπρεπε δὲ νὰ ζηλοτυπήτις, ὅταν ἡ ζηλοτυπία αὐτοῦ εὐλόγους ἔχη αἰτίας. Μόνα δὲ τὰ πρόσωπα, τὰ μὴ δίδοντα εἰς ζηλοτυπίαν ἀφορμὰς, εἶναι ζηλοτύπου ἀγάπης ἀξία.

360.

Οἱ καὶ κατ'ἐλάχισον πρὸς ἡμᾶς ἀπισήσαντες ἀτιμάζονται ἐνώπιον ἡμῶν πολὺ πλείοτερον, ἢ οἱ τῶν μεγίστων πρὸς ἄλλους ἀπιστιῶν παραιτίοι.

361.

Ἡ ζηλοτυπία πάντοτε μετὰ τοῦ ἔρωτος συγγενᾶται, δὲν συναποθνήσκει ὅμως πάντοτε μετ' αὐτοῦ.

362.

Αἱ πλεῖστοι τῶν γυναικῶν κυρίως δὲν κλαίουσι τοὺς ἀποθνήσκοντας ἐραστὰς αὐτῶν, διότι ἡγάπων αὐτοὺς, ἀλλ' ὅπως φανῶσιν ἀξιαγαπητότεροι.

363.

Δριμύτερον προξενεῖ ἡμῖν πόνον ἢ ἐξ ἡμῶν αὐτῶν βία, ἢ ἢ ἐκ δυνάμεως ἄλλοτρίας.

364.

Πᾶς τις καλῶς γινώσκει, ὅτι πάντα ἀπρεπὲς εἶναι τὸ περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς λαλεῖν· ἀλλ' οὐδεὶς ἀρκούντως ἐννοεῖ, ὅτι ἔτι ἀπρεπεστερον εἶναι τὸ περιαιτολογεῖν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Δὲν εἶνε ἡ κυρία Α*, ἥτις χορεύει ἐκεῖ κάτω; ἔλεγεν ἡ κυρία Β πρὸς τὴν κυρίαν Γ.

— Ναι, αὐτὴ εἶνε.

— Α, τί κακοκομμένον 'πού εἶνε τὸ φόρεμά της!

— Φοβερά κακοκομμένον· ἀλλὰ ἂν ἦτο καλοκομμένον δὲν θὰ τῆς ἐπήγαινε καθόλου.

* *

* Ἐν τινι χορῷ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ βάλς.

* Ἐκεῖνος. Τί εὐκολον καὶ πρόχειρον ὄργανον εἶνε τὸ κλειδοκύμβαλον! Ὁλόκληρον ὄρχηστραν ἔχει τις εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ὅποτε θέλη.

* Ἐκείνη. Καὶ ἔπειτα τί θὰ ἔλεγε καὶ ἡ μητέρα μου ἐὰν μ' ἔβλεπεν οὕτω πως εἰς τοὺς βραχιονάς σας χωρὶς τὴν μουσικὴν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Εἰς τὰς συναστροφὰς καὶ τοὺς χοροὺς ὑπάρχουν τέσσαρα εἶδη ἀνθρώπων: οἱ ἐρωτόληπτοι, οἱ φιλόδοξοι, οἱ παρατηρηταὶ καὶ οἱ ἠλίθιοι.

Οἱ ἠλίθιοι εἶνε οἱ εὐτυχέστεροι (H. Taine).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὰ κατὰστικὰ τοῦ φορολογικοῦ γραφείου ἐν Γερμανίᾳ ὑπάρχουσιν 179 οἰκογενεαὶ ἔχοντες ἐτησίαν πρόσδοτον ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα ἑκατομμυρίου ταλλήρων καὶ 1240, ὧν ἡ πρόσδοτος ὑπερβαίνει τὸ ἐν ἑκατομμύριον μαρκῶν. Τοὺς πλείστους ἑκατομμυριούχους ἀριθμοῦσιν αἱ παραρρήνιοι ἐπαρχίαι. Ἄλλ' ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ πολυαριθμότεροι εἶνε οἱ ἑκατομμυριούχοι ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεταῖς τῆς Ἀμερικῆς, ἐν Ἰνδικῇ, ἐν Γαλλίᾳ, ἀναλόγως δὲ τοῦ πληθυσμοῦ ἐν τῇ μικρᾷ Ὀλλανδίᾳ.

Ἡ ῥωσὶς ἠθοποιὸς Βαρβάρα Κοσσιακοβαῖσκα ὤφειλεν εἰς κρεωπώλην τινὰ 24 ρούβλια, προσρχόμενα ἐξ ἀγορᾶς κρέατος, καὶ τὰ ὅποια ἐδυσκολεύετο νὰ πληρώσῃ. Ἐσπέραν τινὰ ὁ κρεωπώλης μεταβαίνει εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ἡ πελάτις του ὑπεκρίνετο τὸ κύριον πρόσωπον. Καταγοητευθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς κυρίας Κοσσιακοβαῖσκα ὁ κρεωπώλης, ἐν τῷ μέσῳ παθητικατάτου τινὸς μέρους, ὅπερ αὐτῇ ἐπαίξεν, ἀνακράζει μὲ φωνὴν στενωροῖαν «Βαρβάρα Κοσσιακοβαῖσκα, σᾶς χαρίζω τὸν μικρὸν ἐκεῖνον λογαριασμὸν τοῦ κρέατος». Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην φωνὴν τὸ κοινὸν κατελήθη ὑπὸ μεγάλου γέλωτος, ἡ ἠθοποιὸς ὅμως οὐδόλως εὐχαριστήθη καὶ κατεμήνυσε τὸν κρεωπώλην ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ἐξυβρίσει.

Ἀγγέλλεται ὅτι ὁ Ἰσραὴλ-πασᾶς, ὅστις ὡς γνωστὸν ἀποκατέστη ἐν Νεαπόλει, ἀσθενεῖ βαρέως. Φαίνεται ὅτι ὁ πρῶην κεδίβης ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ γράμμα τὸ περιφημὸν λόγιον: *Veder Napoli e poi mori*.

Ἐκ τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν κυνῶν ἐν Ἀγγλίᾳ εἰσεπράχθησαν ἐν ἔτει 1879 507,282 λιρῶν.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Οὐγίου Οὐίτελλ ἐν Νεοβορᾶκῳ ἐγαράχθη τὸ ἐξῆς περίεργον ἐπιτάφιον· «Διέτρεξα τὰς πέντε ἡπείρους, ἐπεσκέφθην τὸ Πεκῖνον καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐτάξαιδευσα ἐπὶ τοῦ πρώτου σιδηροδρόμου, διέτρεξα τὸν Ἀτλαντικὸν ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀτμοπλοῦ, ἐνανυάγησα ἐξάνικς, ἀφοῦ δὲ ὑπέστην πολλὰς δοκιμασίας πρὸς τακτοποίησιν τῶν πραγμάτων μου, κατέχω νῦν χώρον ἔχοντα μῆκος 6 καὶ πλάτος 2 ποδῶν».

Ἐν Λονδίῳ συνέβη τὸ ἐξῆς περίεργον· Ὅτε τὸ Σάββατον ὁ πάρεδρος Χάδλεϋ προσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ δημαρχείου, ὑφ' οὗ δικάζονται αἱ πλεῖστοι τῶν ἐν τῷ Ἄστει διενέξεων, ὁ γραμματεὺς ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι οὐδέμια ὑπόθεσις ὑπῆρχεν ἀναγεγραμμένη εἰς τὸ πινάκιον. Ὁ πάρεδρος ἀπήντησεν ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο ἐτίμα τὰ μέγιστα τοὺς ἄστοὺς καὶ τὴν ἀστυνομίαν, ὅτι πρῶτην φοράν κατὰ τὸ μακρὸν τοῦ στάδιον συνέβαινε παρόμοιον γεγονός, καὶ ὅτι συνέχαιρεν ἐγκαρδίως τοὺς συμπολίτας του. Εἶτα, κατ' ἀρχαῖον ἔθος, ὁ γραμματεὺς

προσήμεγεν εἰς τὸν πάρεδρον ζεύγος λευκῶν χειροκτίων καὶ ἡ συνεδρίασις διελύθη.

Οἱ κατὰ καιροὺς ἐπὶ τὸν βόρειον πόλον πελαγοδρομήσαντες Μακένζης, Σκορέσθης, Ρός, Πάρρης καὶ ἄλλοι περιέγραψαν ζωηρῶς τὴν μεγάλην ἐθνικὴν ἐορτὴν, ἣν ἄδοντες, χορεύοντες καὶ συνευχόμενοι τελοῦσιν οἱ Γροελανδοὶ, ὅταν πρῶτον ἴδωσι τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα μετὰ τὴν μακροχρόνιον νύκτα τοῦ ὄλου χειμῶνος. Μᾶλλον ἀλλόκοτος εἶνε παρ' αὐτοῖς ἡ συνήθεια τῆς δημοσίας ὠδικῆς μονομαχίας, καθ' ἣν ἔχει ὁ προσβαλλόμενος ἀφορμὴν ν' ἀνασκευάσῃ διὰ τῆς ἀγχινοίας του καὶ ἀποδείξῃ γελοίας τὰς ὕβρεις τοῦ ἀντιπάλου του. Ἐνώπιον διαιτητῶν πολυαριθμῶν ψάλλει ὁ προκαλῶν ἄσμα δηκτικώτατον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του, βοηθούμενος ὑπὸ φίλων, οἵτινες ἢ προστιθεῖσιν ὅσα ἐκεῖνος ἐλησμόνησεν, ἢ σχολιάζουσιν ἐπὶ τὸ κομικώτερον τὰς παρ' αὐτοῦ μομφάς. Ὁ προκαλούμενος πρέπει νὰ ἔχῃ ἀγγίλιον ἄμα καὶ ἀπάθειαν, ὅπως ἀποκρούσῃ τὰς καθ' ἑαυτοῦ ἐξακοντιζόμενας πάντοθεν ὕβρεις. Ἐὰν ἀποτύχῃ οὗτος, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν διαιτητῶν, ὁ προκαλέσας ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν ἀφέλῃ ἀμέσως τὸ τιμαλφέστατον τῶν κτημάτων του. Οἶκθον νοεῖται, ὅτι πολλάκις ἡ ἐπίθεσις γίνεται ἀστόχως καὶ ἀφύως, τότε δὲ ἀπέρχονται κατησχυμμένοι οἱ κατήγοροι καὶ οἱ τούτων θιασῶται.

Ἀπὸ τῆς πρώτης αὐγούστου 1879 συνέστησαν ἐν Σικάγῳ τῆς βορείου Ἀμερικῆς τρία πρακτορεῖα πρὸς διάδοσιν τοῦ τηλεφώνου· μεθ' ὅλον δὲ τοῦτον τὸν διαγωνισμόν, ἔχει ἕκαστον τρισχίλιους συνδρομητάς, ὧν οἱ πλείστοι εἶνε ἢ ἔμποροι ἢ ἱατροὶ καὶ νοσοῦντες. Μία τῶν αὐθιῶν ἱατρικῶν ἐφημερίδων περιέγραψε τότε τὸ ἀνέκδοτον νεαρὰ μήτηρ ἐν ὥρᾳ βαθείας νυκτὸς προσκαλεῖ διὰ τοῦ τηλεφώνου τὴν πενθερὰν αὐτῆς νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, διότι τὸ τέκνον αὐτῆς πάσχει ὑπὸ θανασίμου συνάγγης. Ἡ πενθερὰ παραχρῆμα τηλεφωνεῖ τὴν εἰδησιν τῷ ἱατρῷ τῆς οἰκογενείας· οὗτος δὲ ἀντιτηλεφωνεῖ νὰ ἀποκαταστῇ διὰ τῆς συνοχῆς τῶν συρμάτων ἄμεσος τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία ἑαυτοῦ καὶ τῆς μητρὸς τοῦ ἀσθενούντος. Μετ' ὀλίγον ὁ ἱατρὸς τηλεφωνεῖ τῇ μητρὶ· «ὅταν ἐκ νέου προσβληθῇ τὸ τέκνον, καταπέψατε αὐτὸ νὰ βῆξῃ ἐντὸς τοῦ τηλεφώνου». Ὑπακουσάσης τῆς μητρὸς, ἀντετηλεφώνησεν ὁ ἱατρὸς «δὲν εἶνε χρεῖα νὰ ἔλθω ἀμέσως· τὸ τέκνον δὲν πάσχει ἐπικίνδυνον συνάγγην, ἀλλ' ἔλαφρον βῆχα καὶ κατάρρουν». Τὰ αὐτὰ ἐτηλεφώνησε καὶ πρὸς τὴν πενθερὰν, ἐφ' ᾧ ἅπαντες κατεκλίθησαν εἰς ὕπνον ἀμέμικτον.

Ἡ ῥωσικὴ ἐφημερίς «Ρούσκαγια Σταρίνα» ἐδημοσίευσεν τὰ δύο παρὰ πόδας διηγημάτια, διαφερόντως χαρακτηρίζοντα τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας Νικόλαον. «Ἐν Πάρισίσις ἐξεδόθη ποτὲ δράμα τι ἔχον ἐπιγραφὴν «Αἰκα-

τερίνα Β'. καὶ οἱ τῆς εὐνοίας αὐτῆς ἀπολαύοντες». Ἄμα ἀκούσας ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὅτι παρεστάθη τὸ οὐχὶ πολὺ εὐλαβῶς περιγράφον τὴν μεγάλην αὐτοκράτειραν δρᾶμα ἀπέστειλε πρὸς τὸν παρὰ τῇ γαλλικῇ αὐλῇ ῥώσσον πρεσβευτὴν κόμητα Πάλλεν τήνδε τὴν ἐπιταγὴν, ἣν ἔγραψεν ἰδίᾳ χειρὶ. «Ἄμα τὴν παρούσαν παραλαβὼν ἐν οἴφθῃποτε καὶ ἂν συμβῆ τοῦτο χρόνῳ, πορεύθητι πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Γάλλων καὶ ἐξήγησον αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν μου ἀξιούντος τὴν κατάσχεσιν τῶν ἐκδοθέντων ἀντιτύπων τοῦ δράματος «Αἰκατερίνα Β'. κτλ.», καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν παραστάσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῆς σκηνῆς παντοσδήποτε θεάτρου τῶν Παρισίων. Ἐὰν μὴ συναινέσῃ ὁ βασιλεὺς, ἀπαίτησον τὰ διαπιστευτήριά σου καὶ ἄπελθε τῶν Παρισίων ἐντὸς εἰκοσι καὶ τεσσάρων ὡρῶν εἰς Ῥωσσίαν κατευθυνόμενος. Διὰ τὰ ἐπακολουθήματα αὐτὸς ἐγὼ ἐγγυῶμαι». Ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιταγῆς ἀνεῦρε τὸν πρεσβευτὴν δεῖπνοντα παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ ἐνεγχείρισεν παραχρῆμα τὰ πάντα κατεπιγιγνόμενα τοῦ αὐτοκράτορος γράμματα. Ἀνγνόνους αὐτὰ ὁ κόμης Πάλλεν ἐνέπεσεν εἰς μεγάλην ἀπορίαν· ἀλλ' ἡ προσταγὴ ἀπῆτει ἐκπλήρωσιν, καὶ οὕτω πλησιάσας πρὸς τὸν βασιλέα ἐδήλωσεν, ὅτι κατ' ἐντολὴν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, τῆς Α. αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, ὤφειλε νὰ αἰτήσῃ χωρὶς τίνος ἀναβολῆς βραχεῖαν ἀκρόασιν. Πρὸς ταῦτα ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς· «Οὐδέμῃ οὐδὲ μέχρῃς οὐ λάβῃ τέλος τὸ δεῖπνον δυνατὴ ἀναβολή;» «Οὐχί, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίνατο ὁ πρεσβευτής. Αἱ τοῦ αὐτοκράτορος μου ἐντολαὶ εἶνε τοσοῦτον αὐστηραί, ὥστε ὀφείλω ἀμέσως νὰ ἐξηγήσω τῇ ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι περὶ τίνος πράγματος πρόκειται». Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη καὶ εἰσήλθε μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ εἰς ἕτερον θάλαμον, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ τῶν κατεπιγιγνόμενων γραμμάτων ἐγχειρίσις. Τὸ ἐπιτακτικὸν ὕφος καὶ ἡ δξύτης, μεθ' ἧς ἀπηρτεῖτο ἡ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Νικόλαου ἐκπλήρωσις παρέσχον τῷ βασιλεῖ Λουδοβίκῳ Φιλίππῳ οὐ μίαν ἀγανάκτησιν. — «Συγχωρήσατέ μοι (εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα), ἡ βουλὴ τοῦ ὑμετέρου αὐτοκράτορος δύναται νὰ ᾔνε νόμος ἀπέναντι ὑμῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐμοῦ, ὄντος βασιλέως τῶν Γάλλων. Ἐκτὸς δὲ τούτου γινώσκετε καλῶς ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει σύνταγμα καὶ ἐλευθερία τύπου, ὥστε καὶ θέλων δὲν δύναμαι ποσῶς νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐτοκράτορος». — «Ἐὰν οἱ λόγοι οὗτοι ᾔνε ἡ τελευταία καὶ ἀμετάκλητος ἀπόκρισις τῆς ὑμετέρας Μεγαλειότητος», ὑπέλαβεν ὁ κόμης Πάλλεν, «παρακαλῶ νὰ διατάξῃτε ὅπως μοὶ ἀποδοθῶσι τὰ ἐμὰ διαπιστευτήρια» — «Ἄλλὰ τοῦτο δὴ τότε θὰ ᾔτο ἐνδείξις κηρύξεως πολέμου!» — «Πιθανόν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπακολουθημάτων, καθ' ἃ γινώσκετε, Μεγαλειότατε, εἶνε ὁ αὐτοκράτωρ τὸ ἐγγυώμενον πρόσωπον». —

«Ἐπί τέλους, δότε μοι τοῦλάχιστον χρόνον νὰ συμβουλευθῶ μετὰ τῶν ὑπουργῶν μου». —

«Ἐπί εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας δύναμαι νὰ περιμείνω, πέρα τούτων ὅμως, ἀνυπερθέτως ἀπέροχομαι», εἶπε τελευταῖον ὁ κόμης Πάλλεν. Ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν οὕτως, ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν μετὰ τὴν ἀνωτέρω συνδιάλεξιν ἐξέδωκεν ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις τὴν ἀπαγόρευσιν παραστάσεως τοῦ περι οὗ ὁ λόγος δράματος καὶ κατέσχευεν ἅπαντα αὐτοῦ τὰ ἀντίτυπα. Νοεῖται δὲ οἰκοῦν ὅτι ὁ κόμης δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκλίπῃ τοὺς Παρισίους. — Μικρὸν ἄλλον πόλεμον ἐκήρυξεν ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος τῷ 1844 καθ' ἑτέρου ἀπεχθοῦς αὐτῷ δράματος. Κατὰ τὸ εἰρημένον ἔτος ἐδημοσιεύθη πάλιν ἐν Παρισίοις τὸ δράμα «Αὐτοκράτωρ Παῦλος», καὶ ἔμελλε νὰ παρασταθῇ μετ' οὐ πολὺ. Ἄμα λαβὼν εἶδησιν περὶ τούτου ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἔγραψε πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Γάλλων τὰ ἑξῆς: «ἐὰν μὴ γεινῆ κατασχέσεις τοῦ δράματος τούτου καὶ ἀπαγορεύσεις τῆς ἀπὸ σκηνῆς παραστάσεως αὐτοῦ, θὰ ἐξαποστείλω εἰς Παρίσιους ἐκατομμύριον ὄλων θεατῶν ἵνα καταστρίξωσιν αὐτόν».

«Ἐν τῇ «Ἔρα» ἐδημοσιεύθη μακρὰ καὶ γλαφυρὰ «Ἐπιθεώρησις τοῦ ἔτους 1879» καταλήγουσα διὰ τῶν ἐπομένων: «Ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει ταύτῃ τῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος γενομένων ἐν μόνον ἔθνος παρελείψαμεν, τὸ ἡμέτερον, οὐχὶ βεβαίως ἐκ λήθης ἀλλὰ διότι ἀδύνατον εἶνε ἡμῖν νὰ σημειώσωμεν τι μὴ συμβῆν ἀπαρῶν κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη καὶ μὴ συμβησόμενον πιθανῶς κατὰ τὰ ἐπιόντα. Ὡς γὰρ παίζουσα μὲ τὴν οὐρανὸν τῆς, ἀπὸ πολλοῦ στρεφόμεθα καὶ ἐπὶ πολὺ ἴσως θέλομεν στρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν ἐλαττωματικὸν κύκλον. Οὐδὲν θέλοντες νὰ εἴπωμεν δυσάρεστον κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν, ζητοῦμεν παντὶ τρόπῳ νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἀληθεύει ἡ ρήτρα καθ' ἣν τὰ εὐτυχεῖ ἔθρη δὲν ἔχουσιν ἱστορίαν».

«Ἐν τῇ ἐπομένῃν εὐχῇ τοῦ νέου ἔτους ἔγραψεν ἄλλοτε ὁ Ἡ. Τανταλίδης:

Καλὲ, βλέπεις εἶν' ὁ χρόνος; Τὸ ὡς χθὲς ἀκόμη
[Φέτος

Πέρσῳ ἔγεινεν ἀμέσως; πῆσαν εἰς τὸ νέον ἔτος.

Τάχα λῆς δὲν θὰ περῶσιν καὶ τὸ ἔαρ τὸ παρὸν,
Ν' ἀπογίνωσκον κ' οἱ δύο γεροντάκια μὲ καιρὸν;
Τότε θὰ γελᾷς, ἂν βλέπῃς βαμβακόφρουδον ἐμένα,
Τότε θὰ γελῶ, ἂν βλέπῃς τὰς βυτίδας σου κ' ἐμένα.

Ἔλα τώρα τῆς ζωῆς μας τὸ φυτὸν ὄσφ' ἀνθεῖ
Ταῖς πολυτίμας στιγμαῖς μας νὰ χαρῶμεν, ὦ Ἐανθῆ.
Ἐῖθε γέροι εἰς τὴν ἐστίαν ἂν ποτὲ κοντὰ σταθῶμε,
Καὶ σὲ λέγω, τὰ θυμᾶσαι καὶ μὲ λέγῃς τὰ θυμᾶσαι!

Ἱστοροῦντες τῆς ἀγάπης εὐτυχεῖ τὰ πρακτικὰ,
Τὰ ψυχρὰ τῆς ζωῆς χρόνια νὰ περᾶσωμεν γλυκὰ!

«Ὁ ἐν Βιέννῃ πρέσβυς μικροῦ τινος Κράτους ἐζήτησέ ποτε ἀκρόασιν παρὰ τοῦ Μετερνίχ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Αὐστρίας συνείθιζε νὰ φορῇ ἐκάστοτε τὸν μεγαλόσταυρον

τοῦ Κράτους, οὕτινος τὸν ἀντιπρόσωπον ἐδέχετο εἰς ἀκρόασιν, παρήγγειλε τῷ θαλαμηπόλῳ του νὰ ζητήσῃ τὸ μέγιστον οἰκεῖον παράσημον. Μετὰ δῶρον ζήτησιν ἐν μέσῳ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα παρασήμων, ἔρχεται κάτωχρος ὁ θαλαμηπόλος ἵνα ἀγγείλῃ, ὅτι ὁ μεγαλόσταυρος ἡ ἐκλάπη ἢ ἀπώλετο. «Αὐρίον, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ, πρέπει νὰ φορέσω τὸ μέγα παράσημον; φρόντισον λοιπὸν ἢ νὰ τὸ δανεισθῆς ἢ νὰ τὸ ἀγοράσῃς». Τῇ ἐπαύριον ἦλθεν ὁ πρέσβυς εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐδέχθη δ' αὐτὸν ὁ Μετερνίχ φορῶν ἡγοραστμένον παράσημον. Ἰδὼν δὲ ἀμυχανοῦντα τὸν πρέσβυν, εἶπε: «τί συμβαίνει, ἐξοχώτατε; μήπως ὑπάρχει τις παρανόησις μεταξὺ τῆς αὐτοκρατορικῆς καὶ τῆς ὑμετέρας κυβερνήσεως;» — «Φοβοῦμαι, Γαληνότατε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅτι δυστυχῶς συνέβη παρανόησις. Ὁ μονάρχης μου μοὶ παρήγγειλε νὰ κομίσω ὑμῖν τὸν μεγαλόσταυρον τοῦ τάγματός του, βλέπω ὅμως ὅτι τὸν φορεῖτε ἤδη; ἴσως τὸν ἐλάβετε πρὸ πολλῶν ἐτῶν». Ὁ πρίγκηψ, γελάσας καὶ ἐκβαλὼν τὴν ἐφόρει ταινίαν, ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πρέσβους πολυτελεῖς κιβωτίδιον, περιέχον τὸν κομιζόμενον μεγαλόσταυρον, καὶ εἶπε: «Βλέπετε, ἐξοχώτατε, ὅτι ἐνίοτε κινδυνεύει τις καὶ ἄκων νὰ φανῇ κλέπτῃς. Ἐγὼ ἐπίστευον τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι ἡμῖν ἀκόχος τοῦ ποιούτου μεγαλοσαύρου καὶ ἐβίασα τὸν θαλαμηπόλον μου νὰ τὸν ζητήσῃ, ἵνα μὴ προσβληθῆτε. Ἀμέσως θὰ γράψω πρὸς τὸν μονάρχην ὑμῶν τὰς εὐχαριστίας μου». Πόσοι ἄλλοι ἄρᾳ γε γνωρίζουσιν ἀκριβῶς τίνα πικράσημα δὲν ἔλαβον εἰσέτι;

«Κατὰ τὴν «Ἐφημ. τῶν Γυναικῶν» ἐν Παρισίοις, ὑπάρχουσιν ἐν ὅλῃ τῇ Γαλλίᾳ 1700 γυναῖκες ἀσχολούμεναι εἰς συγγραφὰς καὶ 2150 εἰς γραφικὴν καὶ ἐρμογλυφικὴν. Ἐκ μὲν τῶν λογίων γυναικῶν χίλια περίπου συντάσσοσι μυθιστορήματα ἢ ἠθικὰ διηγήματα χάριν τῆς νεολαίας, διακόσια γράφουσι ποιήματα λυρικά, ἐνίοτε δὲ καὶ δράματα, πεντήκοντα δὲ καὶ ἑκατὸν ἐκδίδουσι πονήματα παιδαγωγικά. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων αἰ 107 ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κυρίως ἐρμογλυφικὴν, 602 γράφουσι σκηνάς τοῦ κατ' ἀγροῦς βίου, 193 ζωγραφοῦσιν ἐν μικρογραφίᾳ, 754 ἐν ἀγγεῖοις, καὶ 454 ἐν ὑδρογραφίᾳ.

«Ἐντὸς τοῦ νέου ἔτους ἡ βαυαρικὴ δυναστεία τῶν Βιτελσβάχων συμπληροῖ τὸ ἐπτακοσιοστὸν ἔτος τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. Ἐν Μονάχῳ οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ ἔγραψαν ἤδη τὰ σχέδια μεγαλοπρεπεστάτης ἱστορικῆς πομπῆς, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς πέρυσι γενομένης ἐν Βιέννῃ ἐπὶ τῇ πεντεκαικοσαστηρίδι τῶν γάμων τοῦ αὐτοκράτορος. Μόναί αἱ διάφοροι ἐθνικαὶ καὶ τεχνικαὶ στολαὶ καὶ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι ἀπαιτοῦσι δαπάνην 250,000 μάρκ, τῆς μάρκ ἰσοδυναμοῦσης μὲ φρ. 1. 25.

«Δανὸς τις, ὁ κ. Γολσμῆθ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς του ἀπεπειράθη νὰ διαπλεύσῃ

τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν διὰ καθ' αὐτὸ κελύφους καρπού. Καταλιπὼν τὴν Βοστώνην τῇ 1 Ἰουλίου 1879 ἐπλευσε πρὸς τὴν Κοπενάγην διὰ πλοιαρίου ἱστοφόρου ἔχοντος μῆκος μὲν 17 ποδῶν, πλάτος δὲ 6, καὶ περιέχον πέντε μηνῶν τροφάς. Τὸ παράτολμον τοῦτο ταξίδιον εἶνε μεστὸν περιέργων περιπετειῶν, κατέληξε δὲ τραγικώτατα. Ἐνα ὄλον μῆνα τὸ πλοιαρίον ἐπλανᾶτο κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Γῆς μὴ δυνάμενον νὰ ἀνεχθῆ εἰς τὸ πέλαγος. Τῇ 10 Αὐγούστου ἡ κυρία Γολσμῖθ ἀσθενήσασα περιήγαγε τὸν ἄνδρα τῆς εἰς δεινὴν ἀμνηχανίαν, ἀναγκαζόμενον καὶ τὴν ἀσθενῆ νὰ περιποιῆται καὶ τὸ πλοιαρίον του νὰ κυβερνᾷ, ὑπάρχοντος μάλιστα καὶ φόβου συροάξεως μετ' ἄλλου τινὸς πλοίου, ὅπερ βεβαίως θὰ κατεβύθιζε τὸ πλοιαρίον του.

Τῇ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπελθούσης δεινῆς τρικυμίας τὸ ὕδωρ εἰσερεύσαν εἰς τὸ πλοιαρίον κατέκλυσε τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενούς, ἀφανίσαν τὸν ἄρτον καὶ πάσας τὰς ἄλλας τροφάς πλὴν τῶν ἐν θήκαις φυλασσομένων.

Τῇ 17 καὶ 18 ἐξακολουθούσης τῆς τρικυμίας σφοδρὸς ἄνεμος ἀφήρπασε δύο κώπας, σχοινία καὶ κιβώτια.

Οἱ ναυῶνται ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀπολωλότας, ὅτε εὐτυχῶς τῇ 19 πλοῖον ἀγγλικὸν πλὴν εἰς Λιβερπούλην συναντήσαν αὐτοὺς παρέλαβε καὶ ἔσωσε. Πρὸ 72 ὄλων ὥρων ὁ κ. Γολσμῖθ ἐπάλαιε μόνος κατὰ τῆς τρικυμίας, τῆς γυναικὸς του οὔσης ἀείποτε ἐν τῇ κλίνῃ. Ἦτο δὲ ἐξηντλημένος καὶ ἀπελπῖς, διότι εἶχεν ἀπολέσει καὶ τὰ θερμομέτρα του καὶ τὰ βαρόμετρα καὶ τὰ χρήματά του καὶ τὰ ἔγγραφα του, ἀνάρπαστα γενόμενα ὑπὸ τῶν μαινομένων κυμάτων.

Περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ τηλεφώνου γράφουσι καὶ ἐκ Λονδίνου ὅτι οἱ ἐν διαφόροις τῆς μητροπόλεως ὁδοῖς οἰκοῦντες μεσιταὶ καὶ ἔμποροὶ ἐκτελοῦσιν ἀστραπηδὸν σπουδαιοτάτας ὑποθέσεις, οὔτε γράφοντες πρὸς ἀλλήλους, οὔτε ὑπὴρέτας ἀντεπιστέλλοντες, οὔδὲ ἀνιστάμενοι ἐκ τῆς ἔδρας ἐν τοῖς γραφείοις των, ἀλλὰ διὰ τοῦ τηλεφώνου, ὅπερ σὺν τῷ χρόνῳ προΐοντι θὰ καταστῆ κτήμα κοινόν. Χιλιάδες συναλλαγματικῶν ἐξαργυροῦνται καθ' ἑκάστην ἀπόπως. Ἡ ὠφέλεια τῆς ἠλεκτρικῆς ἐπικοινωνίας συνίσταται οὐ μόνον εἰς τὴν ἐξοικονόμησιν χρόνου καὶ γραφῆς, ἀλλ' εἰς τὴν συγκεντρωτικὴν αὐτῆς τάσιν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος δύναται, κατ' ἰδιαιτάτον τρόπον καὶ ἄνευ δευτερευόντων ὑπαλλήλων ἢ ἐξαποστελλομένων μεσιτῶν, νὰ παραχωρήσῃ, συνάμα δὲ καὶ νὰ κατορθώσῃ πλεῖονα αὐτός. Ὡς πρόφην αἱ ἀγρονομικαὶ μηχαναὶ, οὕτω νῦν ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ τὸ τηλεφῶνον θὰ ἀπλοποιήσωσι τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας καὶ θὰ στερήσωσι τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου τοὺς ὑποδεστάτους τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

[Ἀφιερῶνται εἰς τοὺς σπουδάζοντας κλειδοκῦμβαλον].

Ἡ διὰ τῆς ἀκοῆς, ἦτοι ἡ μουσικὴ ἀγωγή εἶνε τὸ πρῶτον. Προσπάθησε ἐνωρὶς νὰ διακρίνης τὸν μείζονα καὶ ἐλάσσονα τρόπον, καθὼς καὶ τοὺς διαφόρους τόνους. Προσπάθησε νὰ ἐκφράξῃς καὶ σημειώνης διὰ μουσικῶν τόνων τὸν ἦχον, ὃν παράγει ὁ κώδων, ἢ συγχρουομένη ὕαλος τοῦ παραθύρου, ὁ κοῦκκος.

Ἐπάρχουσι ἀνθρωποὶ φανταζόμενοι, ὅτι τὰ πάντα κατορθώνει τις διὰ τῆς εὐκίνησιος τῶν δακτύλων, καὶ μέχρι προβεβηκυίας ἡλικίας ἀσχολούμενοι καθ' ἑκάστην εἰς γυμνάσματα μηχανικά. Εἶνε τὸ αὐτὸ, ὡς ἐάν τις ἤσχολεῖτο καθ' ἑκάστην νὰ προσφέρῃ α, β, γ, δ, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερα, καὶ αἰώνιως ταχύτερα. Ἐξόδευσε τὸν καιρὸν σου καλλίτερα.

Ὡς πρὸς τὸν ῥυθμὸν, ἡ μουσουργησις ὑπερδεξιῶν τινῶν μουσουργῶν δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ βᾶδισμα τοῦ μεθύοντος. Μὴ λάβῃς ὡς ὑπόδειγμα τοιούτους ἀνθρώπους.

Ὅταν μουσουργῆς, μὴ φροντίσης ποσῶς περὶ τοῦ τίς σὲ ἀκούει.

Μουσουργεὶ πάντοτε, ὡς ἐάν σὲ ἤκουεν ὁ διδάσκαλος.

Δὲν πρέπει νὰ μανθάνῃς τὰ μουσικὰ σου τεμάχια μὲ τοὺς δακτύλους μόνον· πρέπει καὶ νὰ τὰ ὑποτονθορίζῃς κατὰ σεαυτὸν ἄνευ τοῦ κλειδοκῦμβαλου. Ἀκόνησε δ' οὕτω τὴν φαντασίαν σου, ὥστε ἐκάστου μουσικοῦ ἔργου νὰ ἐνθυμῆσαι ὄχι μόνον τὴν μελωδίαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἁρμονίαν.

Πρέπει νὰ κατορθώσῃς νὰ ἐνοῆς τὴν μουσικὴν ἐκ μόνης τῆς ἀναγνώσεως.

Μὴ κυμβαλίσῃς ποτὲ μουσικὸν τεμάχιον, χωρὶς προτοῦ νὰ τὸ ἀναγνώσῃς.

Ὅταν προῆς εἰς τὴν ἡλικίαν, μὴ κυμβαλίσῃς κἀνὲν τεμάχιον τοῦ συρμού. Ὁ χρόνος εἶνε πολὺτιμος· θὰ ἐχρειάζοντο δ' ἑκατὸν ζῶαι εἰς τὸν ὅστις θὰ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ μόνον τὸ καλόν.

Μὴ διαδίδῃς τὴν κακὴν μουσικὴν, ἐξ ἐναντίας συντέλει παντὶ σθένει εἰς τὸ νὰ καταστραφῇ.

Θεώρει ὡς φρικτὸν πρᾶγμα τὸ νὰ μεταβάλλῃς ἢ ν' ἀποβάλλῃς τι ἐκ τῶν μουσικῶν καλλιτεχνημάτων, ἢ νὰ εἰσαγάγῃς εἰς αὐτὰ κοσμῆματα καινότροπα καὶ τοῦ συρμού. Μεγαλειτέρα ὕβρις εἰς τὴν καλλιτεχνίαν εἶνε ἀδύνατον νὰ γείνη ἄλλη.

Τοὺς συντρόφους σου ζῆτει μεταξὺ τῶν ὅσοι γνωρίζουν πλεῖοτερα σοῦ.

Οἱ κανόνες τῆς ἠθικῆς εἶνε καὶ κανόνες τῆς τέχνης.

Δίαιγε καὶ φιλομάθει ἐν τῷ βίῳ, ὅπως καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς τέχναις καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις.

Πάντοτε δύναται νὰ μανθάνῃ τις.

H. TAINE.